

MIRALL

Sona el despertador. Són les 6.45. Comença un nou dia .

Nou?

No.

S'inicia un altre dia, que segurament serà com l'anterior.

Em llevo. Tant bon punt com els meus peus toquen el terra, la mecànica diària es posa a funcionar.

Podria fer-ho sense obrir els ulls.

Conto les passes que hi ha des d'el llit fins a la porta del bany, set, toco el pom amb la punta dels dits, giro lleugerament a l'esquerra; torno a contar les passes, cinc, obro l'aixeta de la dutxa.

Obro els ulls.

El mirall em retorna la meva imatge.

M'acosto per apropar-me a la dona que em mira entre divertida i sorpresa.

Uns cabells foscos y desordenats emmarquen un rostre suaument enrogit per l'escalfor del llit. Unes fines arrugues envolten uns ulls obscurs i somnolents que em miren fixament. La boca entreoberta que s'enxampla en un intent de somriure. Més arrugues a la comisura del llavis , que fan que el somriure desaparegui. Els dits freguen la galta i es desllitzen coll avall, encara ters, tebi. Segueixen baixant fins al pit que s'insinua sota la camisa de dormir.

M'allunyo unes passes del mirall, per tenir perspectiva, com ho faria un pintor davant un model, un fotògraf o simplement un voyeur.

Miro la imatge reflexada en el mirall.

Veig una dona contundent, d'ulls grans, obscurs i irònics, amb curves i pits fermes. Com aquelles dones de raça, apassionades i tràgiques, d'edat indeterminada i destí amarg de les pel·lícules italianes dels anys 50.

Deixo caure el camisó i m'enfronto a la nuesa de la imatge.

La pell suau , eritzada per un cert pudor barrejat amb l'excitació que produeix la contemplació del propi cos.

I observo.

Observo com els anys i els danys han canviat aquell cos esbelt, fort, jove i lluminós.

Observo com el temps ha produït plecs, arrodoniments i arrugues on avans havia tersura i firmesa .

Observo la mirada d'aquesta dona rotunda, que un dia va somiar que es banyava de nit a la Fontana di Trevi, davant els ulls torbats i plens de dessig d'un Marcelo fet a la seva mida.

Observo la maduresa d'una dona que em mira desafiant, com qui mira un possible rival.

Observo i em pregunto, on han quedat els somnis, els desitjos, els paradisos anhelats i mai trovats.

Tanco els ulls i escolto.

Sento el batec del meu cor.

Puc sentir la remor de la sang avançant per les venes.

Sento com el batec, es trasllada al ventre, allí on, per dos cops, un altre batec s'enllaça.

Passo les mans, suaument, per aquesta superfície, avans llisa i ferma, i ara solcada de petites estríes, tot just perceptibles, que són el testimoni d'unes altres vides.

Obro els ulls.

I el mirall em retorna la mirada.

I per un moment, torno a veure aquella nena somrient, descarada i rebel que volia menjar-se el món, que volia ser una princesa valenta i lluitadora.

Torno a veure a la jove estudiant que ara, no tan sols volia menjar-se el món, si no que volia canviar-lo.

Escolto.

Sento com l'aigua brolla de la dutxa i es perd pel desguas.

Com la vida.

A l'inici ràpida, brava, impetuosa.

Ara més lenta, fluida i serena, però sempre imparable.

Tanco l'aigua i respiro.

Profundament.

Els ulls tancats.

Vull retenir aquest instant, fer-lo etern.

Unes mans m'acaricien les espatlles, baixen pels costats, es detenen als malucs, fan un cercle amb els dits.

M'estemeixo.

Ets preciosa, em diu a cau d'orella.

Obro els ulls.

I somric.

Avui és un nou dia.

I aquest cop, es del tot cert.